

Arrest

nr. 213 942 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 oktober 2018 waaruit blijkt dat de voorzitter aan de verwerende partij vraagt een schriftelijk verslag op te stellen m.b.t. de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde stukken en het schriftelijk verslag aan de Raad over te maken vóór eind oktober 2018, en dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 16 november 2018.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 februari 2017 en op 23 oktober 2017.

1.3. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van Rafah, Gaza, waar u van uw geboorte tot 21 februari 2005 in het Al-Shabara vluchtelingenkamp woonde. Na het behalen van uw middelbaar diploma was de algemene situatie in Gaza ondraagbaar geworden voor u en besloot u Gaza te verlaten. U verliet Gaza op 21 februari 2015 en reisde via Egypte, met uw eigen paspoort en een studentenvisum voor drie maanden, naar Algerije. U verbleef tot 27 juli 2015 in Algerije en woonde er respectievelijk in Wahran en Algiers. In Algerije hebt u politieke wetenschappen gestudeerd aan de Universiteit van Oran, u studeerde er af in 2013. Hiernaast had u in Algerije ook gewerkt als arbeider in de bouwsector en als ober in een café.

Hoewel u naar Algerije was gegaan om er te studeren aan de universiteit en u een studentenvisum had voor drie maanden, slaagde u er niet in om een verblijfsvergunning in Algerije te bekomen. U had u moeten inschrijven aan de universiteit om uw consulaire dossier in orde te brengen, maar uw dossier was echter niet volledig omdat uw woonst niet geregistreerd was. U had immers geen kamer in het studentenhuis kunnen bekomen waardoor u ook geen officieel adres had in Algerije. Hoewel u meermaals een aanvraag indiende om een kamer in het studentenhuis te bekomen, werd dit u om onbekende redenen telkens geweigerd. Ondanks meerdere pogingen, slaagde u er maar niet in om uw verblijf te legaliseren. Omwille van uw studies werd uw verblijf in Algerije wel gedoogd. In 2007 was uw paspoort echter vervallen en in 2008 à 2009 werd u aan een controlepost tegengehouden omdat uw paspoort niet meer geldig was en u geen verblijfsvergunning had, waardoor u voor een rechter moest verschijnen en u uiteindelijk vijf dagen vastgehouden werd in een cel en een boete van 10.000 dinar diende te betalen. Na uw vrijlating was u met uw vonnis naar de directrice van een andere faculteit van de universiteit gegaan. Omdat zij medelijden met u had, kreeg u van haar een document waarmee u naar de politie kon gaan. Nadat u met dit document naar het Bair Al-Jir politiekantoor gegaan was, kreeg u uiteindelijk een verblijfsvergunning voor drie maanden. U kon deze tweemaal verlengen en nadien kreeg u een verblijfsvergunning die geldig was voor twee jaar, maar waarvan de eerste negen maanden afgetrokken werden. Deze verblijfsvergunning bleef ongeveer geldig tot 2011. Omwille van een discussie die u met een professor gehad zou hebben, werd u zowel voor het academiejaar 2010-2011 als voor het academiejaar 2011-2012 geschorst. Omdat u in die periode niet studeerde, kon u in 2011 evenmin uw verblijfsvergunning op basis van uw studies verlengen. In het academiejaar 2012-2013 hervatte u uw studies, maar omdat het uw laatste jaar was en u wist dat u niet beschikte over essentiële documenten had u geen nieuwe verblijfsvergunning aangevraagd. In 2013 studeerde u af en nadien bleef u illegaal in Algerije wonen. Omdat u in Algerije geen verblijfsvergunning had, u er niet goed behandeld werd en u er niet meer als illegaal kon blijven leven, besloot u Algerije te verlaten. Naar Gaza terugkeren was evenmin een optie voor u. Daarom verliet u op 27 juli 2015 Algerije en reisde u op illegale wijze naar Marokko. Van daar reisde u verder naar Spanje om vervolgens via Frankrijk verder te reizen naar België. U kwam hier aan op 16 september 2015 en op 24 september 2015 diende u hier een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en de inhoud van het bijhorende mapje, uw paspoort, een kopie van uw diploma en bewijzen van uw studies, uw

geboorteakte, uw UNRWA-kaarten, een attest van sociale zaken en facturen van water en elektriciteit van uw zus.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet deze grond voor uitsluiting van de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie strikt worden uitgelegd, en moet artikel 1D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, en HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*).

In casu werd vastgesteld dat u vanaf 21 februari 2005 tot vóór uw komst naar België in Algerije heeft verbleven. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Bijgevolg dient besloten te worden dat u niet heeft aangetoond dat u kort vóór het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA genoten heeft. Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

U verklaart Gaza reeds op 21 februari 2005 verlaten te hebben en van 22 februari 2005 tot 27 juli 2015 continu in Algerije gewoond te hebben. U beweert Algerije in 2005 te zijn binnengekomen met een studentervisum dat enkel de eerste drie maanden geldig was, in casu dus tot en met mei 2005 (CGVS I, dd. 16 februari 2017, p. 8-10). U zou zijn gaan studeren aan de universiteit van Oran en na het vervallen van dit studentervisum zou u tot 2009 geen verblijfsvergunning gehad hebben in Algerije. Van 2009 tot 2011 zou u echter wel een tijdelijke verblijfsvergunning hebben kunnen bekomen. Na 2011 zou u echter geen enkele verblijfsvergunning meer gehad hebben in Algerije en tot aan uw vertrek uit het land op 27 juli 2015 er illegaal verbleven hebben (CGVS II, dd. 23 oktober 2017, p. 5). Het CGVS dient echter vast te stellen dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde illegaal verblijf in Algerije.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde illegaal verblijf in Algerije op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u tot 2013 legaal en pas vanaf 2013 illegaal in Algerije verbleef (zie Verklaring DVZ, dd. 17 november 2015, p. 10), beweert u op het CGVS dat u enkel de eerste drie maanden en tussen 2009 en 2011 een verblijfsvergunning had in Algerije en dat u de overige periodes, dus van 2005 tot 2009 en van 2011 tot 2015, illegaal in het land verbleef (CGVS I, p. 8-10, en CGVS II, p. 4-11). Daar u telkens een andere versie van de feiten geeft, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen over uw verblijfssituatie in Algerije kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden verblijfssituatie in Algerije.

Hiernaast is het hoogst bevreemdend dat u ondanks uw illegaal verblijf in Algerije toch kon studeren aan de universiteit (CGVS I, p. 11). Zo verklaarde u immers op het CGVS dat u van 2005 tot 2009 en van 2011 tot 2015 illegaal in Algerije verbleef (CGVS II, p. 5). Eveneens verklaarde u van 2005 tot 2013 gestudeerd te hebben aan de Universiteit van Oran, waarbij u tussen 2010 en 2012 geschorst was (CGVS I, p. 11, en CGVS II, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u verschillende jaren in Algerije studeerde zonder te beschikken over een legaal verblijf in het land. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt bovendien duidelijk dat u de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om in Algerije te studeren. In dat opzicht is het dan ook hoogst eigenaardig dat de Algerijnse autoriteiten u wel toelating zouden geven om in Algerije te studeren, maar u daarentegen toch telkens een

verblijfsvergunning zouden ontzeggen. Gezien u de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om universitaire studies aan te vatten in Algerije, is het eveneens opmerkelijk dat u in eerste instantie enkel een kort studentervisum voor drie maanden zou verkregen hebben. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u in een dergelijk geval direct een visum voor een langere periode zou verkrijgen, daar universitaire studies per definitie een langdurig karakter hebben. Dat u als Palestijn die niet beschikte over een Algerijnse verblijfsvergunning en die illegaal in het land verbleef, toch verschillende jaren aan een Algerijnse universiteit hebt kunnen studeren is bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig.

Voorts doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije. U haalt aan dat u verschillende pogingen ondernomen had om een verblijfsvergunning te bekomen, maar dat uw aanvraag telkens geweigerd werd omdat u geen kamer in het studentenhome had kunnen bekomen en u derhalve geen officiële verblijfplaats in Algerije had (CGVS II, p. 5-9). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u gedurende uw studies in Algerije, van 2005 tot 2013, nooit een kamer in het studentenhome bekomen zou kunnen hebben. Hoewel u aangeeft dat elke buitenlandse student in Algerije normaal recht heeft op woonst, slaagt u er niet in om te verklaren waarom dit in uw geval niet van toepassing was (CGVS II, p. 4). Uw verklaring dat u pas na uw arrestatie in 2009, op een moment dat u reeds vier jaar illegaal in Algerije verbleef, naar de directrice van een andere studentenhome zou zijn gegaan om daar uw situatie uit te leggen en een woonstdocument te bekomen, doet eveneens vragen rijzen (CGVS II, p. 5). Indien uw officieel verblijf cruciaal is voor het aanvragen van uw verblijfsvergunning en u in de ene studentenhome geen kamer zou krijgen, lijkt het echter logisch dat u uw kans ook zou wagen bij andere studentenhomes om alsnog een kamer en officiële verblijfplaats te bekomen. Dat u desondanks toch vier jaar gewacht zou hebben om dergelijke stappen te ondernemen is weinig geloofwaardig. Daarenboven zou u vanaf het verlopen van uw verblijfsvergunning in 2011 tot aan uw vertrek uit Algerije op 27 juli 2015 geen pogingen meer ondernomen hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen. Als reden hiervoor geeft u aan dat u het beu was, u wist dat u essentiële documenten niet had en nieuwe pogingen om een verblijfsvergunning te bekomen toch voor niets zouden zijn (CGVS II, p. 10-11). Van een persoon die gedurende verschillende jaren illegaal in Algerije verblijft, waarbij verschillende rechten hem ontzegd werden en waarbij hij in een onstabiele leefsituatie verblijft (CGVS I, p. 15-16, en CGVS II, p. 4-11), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer stappen zou ondernemen om toch aan een verblijfsvergunning te geraken. Dat u dit nagelaten zou hebben, én u de laatste vier jaar van uw verblijf zelfs geen pogingen meer ondernomen zou hebben om aan een Algerijnse verblijfsvergunning te geraken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden illegaal verblijf in Algerije.

Hoewel u verklaarde verschillende pogingen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en niet goed te weten waarom u bepaalde documenten niet kon verkrijgen, heeft u nooit een advocaat onder de arm genomen om u bij te staan in het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS II, p. 6). Als reden hiervoor beweert u in eerste instantie dat zoiets niet gedaan wordt voor studentenzaken. Wanneer u er echter op gewezen wordt dat het hier niet zozeer om studentenzaken maar wel om verblijfsrechtelijke problemen gaat, geeft u aan dat u er niet aan gedacht had en u het geld hier niet voor had (CGVS II, p. 6). Dat u hier te weinig geld voor zou hebben kan echter allesbehalve overtuigen, u had immers wel genoeg geld om uw reis naar België te bekostigen. Dat u in het kader van uw verblijfssituatie in Algerije nooit een advocaat heeft geraadpleegd relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen in Algerije én doet tevens twifelen dat de geloofwaardigheid over uw verblijfssituatie in Algerije. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u enkel één Palestijnse vereniging aangesproken te hebben. Het is echter weinig waarschijnlijk dat er in Algerije geen andere organisaties zouden bestaan die u hadden kunnen bijstaan in uw procedure (CGVS II, p. 7). Dat u slechts één enkele organisatie aangesproken zou hebben voor bijstand en hulp, relateert andermaal de ernst van de door u voorgehouden onstabiele leefsituatie in Algerije én doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegaal verblijf in Algerije.

Tot slot dient hier ook nog bij opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw verblijfssituatie in Algerije, de pogingen die u ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en/of de problemen die u in Algerije gekend zou hebben omwille van uw illegaal verblijf. De door u voorgelegde documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden. Dat u er niet in slaagt om in dit verband documenten voor te

leggen, versterkt de twijfels die er zijn betreffende de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden verblijfsituatie in Algerije.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Rafah, Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als uw vertrek uit het land of de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge een verblijf in Algerije, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Algerije niet kan beschouwd worden als u land van gewoonlijk verblijf, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs-)situatie aldaar. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel - in casu Algerije - reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfsituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet betwist dat hij wel degelijk geboren en getogen is in Gaza en dat hij er gewoond heeft tot 2005. Verwerende partij stelt echter dat het niet duidelijk is welk statuut hij had in Algerije en of hij er thans enig soort van verblijfsrecht bezit. Nochtans meent verzoeker dat hij erg duidelijk is geweest tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij is in 2005 met een studentenvisum naar Algerije gereisd. Initieel was hij er legaal en kon hij zich inschrijven aan de universiteit. Zijn visum verviel echter na 3 maanden en hij verbleef er nadien op een illegale manier. Hij kon er weliswaar naar de universiteit blijven gaan maar was volledig illegaal in het land. Verzoeker heeft naar eigen zeggen enkel in 2005 - voor 3 maanden - en tussen 2009 en 2011 legaal in Algerije verbleven. De overige periodes - tot zijn vertrek naar België - verbleef hij er illegaal. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelooft niet dat hij geen verblijfsrecht heeft gehad in Algerije en er toch kon studeren. Nochtans is dat volgens verzoeker wel degelijk mogelijk in Algerije. Hij wijst erop dat hij uiteraard geen negatief bewijs kan leveren: hij kan niet aantonen dat hij geen verblijfsrecht had of heeft in Algerije. Verzoeker wijst te dezen op de gedeelde bewijslast van verwerende partij. Indien verwerende partij twijfelde aan zijn eventueel verblijfsrecht, kon zij de Algerijnse autoriteiten contacteren om na te gaan of hij er ooit verblijfsrecht heeft gehad, dan wel het nog steeds heeft. Verwerende partij beschikt immers over alle info over verzoeker en twijfelt niet aan zijn identiteit, nationaliteit en herkomst uit Palestina. Door de huidige manier van redeneren, wordt verzoeker volledig blok gezet: hij kan immers op geen enkele manier aantonen dat hij in Algerije geen verblijfsrecht heeft. De periodes waarin hij legaal in Algerije verbleef heeft hij aangetoond, de rest kan hij uiteraard niet bewijzen omwille van zijn illegaliteit.

Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming gezien zijn herkomst uit Gaza en voert in dit verband aan *“Verwerende partij haalt geen concrete argumenten aan waarom zij verzoekende partij internationale bescherming weigert, haar hele beslissing is gebaseerd op zogenaamde “onwaarschijnlijkheden”. Verwerende partij weerlegt op geen enkel ogenblik de verklaringen van verzoekende partij maar gaat op een erg subjectieve manier te werk en doet het hele relaas van verzoekende partij af als ‘onwaarschijnlijk’...”*

Dat verwerende partij aan een Palestijn uit Gaza zondermeer internationale bescherming meent te kunnen weigeren puur op basis van subjectieve motieven die nergens op slaan, is pas onwaarschijnlijk te noemen...”

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting van 5 oktober 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een certificaat van bevestiging dd. 14 mei 2018 en een eensluidend verklaarde kopie dd. 2 maart 2018 van een vonnis van de rechtbank van Ain-Defla te Algerije dd. 14 februari 2009. De voorzitter overhandigt de neergelegde stukken aan de verwerende partij en vraagt haar hierover een schriftelijk verslag op te stellen conform artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en het schriftelijk verslag aan de Raad over te maken vóór eind oktober 2018. De verwerende partij neemt de stukken in ontvangst en bevestigt dat zij een schriftelijk verslag zal opstellen.

2.2.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Algerie. Situation des Palestiniens”* van 26 maart 2018.

Op 22 oktober 2018 legt verwerende partij een schriftelijk verslag neer, waaraan de volgende bijlagen worden gevoegd: de vertaling van de door verzoeker neergelegde stukken, de Subject Related Briefing *“Algerie: Authentification de documents officiels algériens”* van 30 april 2011, een uittreksel uit Loi n° 08-11 du 25 juin 2008 relative aux conditions d'entrée, de séjour et de circulation des étrangers en Algérie, een uittreksel uit de Algerijnse Code Pénal, een uittreksel uit de Algerijnse Code de procédure pénale, een uittreksel uit Loi n° 06-23 du 20 décembre 2006 modifiant et complétant l'ordonnance n° 66-156 du 8 juin 1966 portant code pénal en de originele stukken die verzoeker ter terechtzitting had neergelegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij vanaf 21 februari 2005 tot voor zijn komst naar België in Algerije heeft verbleven, dit land zich buiten het mandaatgebied van UNWRA bevindt, bijgevolg dient besloten te worden dat hij niet heeft aangetoond dat hij kort vóór het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA genoten heeft, hij bijgevolg niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) weinig tot geen

geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde illegaal verblijf in Algerije daar (1) de geloofwaardigheid van zijn beweerde illegaal verblijf in Algerije op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd, (2) het hoogst bevreemdend is dat hij ondanks zijn illegaal verblijf in Algerije toch kon studeren aan de universiteit, uit de door hem voorgelegde documenten bovendien duidelijk blijkt dat hij de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om in Algerije te studeren, het in dat opzicht dan ook hoogst eigenaardig is dat de Algerijnse autoriteiten hem wel toelating zouden geven om in Algerije te studeren maar hem daarentegen toch telkens een verblijfsvergunning zouden ontzeggen en het, gezien hij de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om universitaire studies aan te vatten in Algerije, eveneens opmerkelijk is dat hij in eerste instantie enkel een kort studentervisum voor drie maanden zou verkregen hebben daar universitaire studies per definitie een langdurig karakter hebben zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in een dergelijk geval direct een visum voor een langere periode zou verkrijgen en (3) zijn verklaringen over de stappen die hij al dan niet ondernomen zou hebben om zijn verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn illegaal verblijf in Algerije, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn verblijfsstatus in Algerije, de pogingen die hij ondernomen zou hebben om zijn verblijf in Algerije te legaliseren en/of de problemen die hij in Algerije gekend zou hebben omwille van zijn illegaal verblijf, (iii) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, herkomst en studies aantonen, elementen die niet in twijfel getrokken worden en (iv) hij, gelet op het voorgaande, tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, en hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt voor de commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfsstatus en zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 maart 2018 (CG nr. 1526296), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelijke) afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing op zich niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”.

Artikel 1D sluit alleen personen die “thans bescherming of bijstand genieten” van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asiolverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52).

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij van 21 februari 2005 tot 27 juli 2015 in Algerije heeft verbleven. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker kort vóór het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.7. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij op 21 februari 2005 op legale wijze via Egypte naar Algerije is gereisd, waar hij politieke wetenschappen heeft gestudeerd aan de universiteit van Oran. Verzoeker studeerde af in 2013 en verklaart dat hij in Algerije ook heeft gewerkt als arbeider in de bouwsector en als ober in een café. Verzoeker beweert dat hij na zijn aankomst in 2005 slechts drie maanden, *in casu* dus tot en met mei 2005, legaal in Algerije heeft verbleven en dat hij nadien nog gedurende twee jaar, van 2009 tot 2011, een tijdelijke verblijfsvergunning heeft verkregen. Van 2005 tot 2009 en van 2011 tot zijn vertrek op 27 juli 2015 zou verzoeker illegaal in Algerije hebben verbleven. Deze versie van de feiten wordt nogmaals bevestigd in het verzoekschrift. Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“(…) Het CGVS dient echter vast te stellen dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde illegaal verblijf in Algerije.*

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde illegaal verblijf in Algerije op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u tot 2013 legaal en pas vanaf 2013 illegaal in Algerije verbleef (zie Verklaring DVZ, dd. 17 november 2015, p. 10), beweert u op het CGVS dat u enkel de eerste drie maanden en tussen 2009 en 2011 een verblijfsvergunning had in Algerije en dat u de overige periodes, dus van 2005 tot 2009 en van 2011 tot 2015, illegaal in het land verbleef (CGVS I, p. 8-10, en CGVS II, p. 4-11). Daar u telkens een andere versie van de feiten geeft, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen over uw verblijfssituatie in Algerije kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden verblijfssituatie in Algerije.

Hiernaast is het hoogst bevreemdend dat u ondanks uw illegaal verblijf in Algerije toch kon studeren aan de universiteit (CGVS I, p. 11). Zo verklaarde u immers op het CGVS dat u van 2005 tot 2009 en van 2011 tot 2015 illegaal in Algerije verbleef (CGVS II, p. 5). Eveneens verklaarde u van 2005 tot 2013 gestudeerd te hebben aan de Universiteit van Oran, waarbij u tussen 2010 en 2012 geschorst was (CGVS I, p. 11, en CGVS II, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u verschillende jaren in Algerije studeerde zonder te beschikken over een legaal verblijf in het land. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt bovendien duidelijk dat u de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om in Algerije te studeren. In dat opzicht is het dan ook hoogst eigenaardig dat de Algerijnse autoriteiten u wel toelating zouden geven om in Algerije te studeren, maar u daarentegen toch telkens een

verblijfsvergunning zouden ontzeggen. Gezien u de toestemming van de Algerijnse autoriteiten had om universitaire studies aan te vatten in Algerije, is het eveneens opmerkelijk dat u in eerste instantie enkel een kort studentervisum voor drie maanden zou verkregen hebben. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u in een dergelijk geval direct een visum voor een langere periode zou verkrijgen, daar universitaire studies per definitie een langdurig karakter hebben. Dat u als Palestijn die niet beschikte over een Algerijnse verblijfsvergunning en die illegaal in het land verbleef, toch verschillende jaren aan een Algerijnse universiteit hebt kunnen studeren is bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig.

Voorts doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije. U haalt aan dat u verschillende pogingen ondernomen had om een verblijfsvergunning te bekomen, maar dat uw aanvraag telkens geweigerd werd omdat u geen kamer in het studentehome had kunnen bekomen en u derhalve geen officiële verblijfplaats in Algerije had (CGVS II, p. 5-9). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u gedurende uw studies in Algerije, van 2005 tot 2013, nooit een kamer in het studentehome bekomen zou kunnen hebben. Hoewel u aangeeft dat elke buitenlandse student in Algerije normaal recht heeft op woonst, slaagt u er niet in om te verklaren waarom dit in uw geval niet van toepassing was (CGVS II, p. 4). Uw verklaring dat u pas na uw arrestatie in 2009, op een moment dat u reeds vier jaar illegaal in Algerije verbleef, naar de directrice van een andere studentehome zou zijn gegaan om daar uw situatie uit te leggen en een woonstdocument te bekomen, doet eveneens vragen rijzen (CGVS II, p. 5). Indien uw officieel verblijf cruciaal is voor het aanvragen van uw verblijfsvergunning en u in de ene studentehome geen kamer zou krijgen, lijkt het echter logisch dat u uw kans ook zou wagen bij andere studentehomes om alsnog een kamer en officiële verblijfplaats te bekomen. Dat u desondanks toch vier jaar gewacht zou hebben om dergelijke stappen te ondernemen is weinig geloofwaardig. Daarenboven zou u vanaf het verlopen van uw verblijfsvergunning in 2011 tot aan uw vertrek uit Algerije op 27 juli 2015 geen pogingen meer ondernomen hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen. Als reden hiervoor geeft u aan dat u het beu was, u wist dat u essentiële documenten niet had en nieuwe pogingen om een verblijfsvergunning te bekomen toch voor niets zouden zijn (CGVS II, p. 10-11). Van een persoon die gedurende verschillende jaren illegaal in Algerije verblijft, waarbij verschillende rechten hem ontzegd werden en waarbij hij in een onstabiele leefsituatie verblijft (CGVS I, p. 15-16, en CGVS II, p. 4-11), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer stappen zou ondernemen om toch aan een verblijfsvergunning te geraken. Dat u dit nagelaten zou hebben, én u de laatste vier jaar van uw verblijf zelfs geen pogingen meer ondernomen zou hebben om aan een Algerijnse verblijfsvergunning te geraken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden illegaal verblijf in Algerije.

Hoewel u verklaarde verschillende pogingen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en niet goed te weten waarom u bepaalde documenten niet kon verkrijgen, heeft u nooit een advocaat onder de arm genomen om u bij te staan in het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS II, p. 6). Als reden hiervoor beweert u in eerste instantie dat zoiets niet gedaan wordt voor studentenzaken. Wanneer u er echter op gewezen wordt dat het hier niet zozeer om studentenzaken maar wel om verblijfsrechtelijke problemen gaat, geeft u aan dat u er niet aan gedacht had en u het geld hier niet voor had (CGVS II, p. 6). Dat u hier te weinig geld voor zou hebben kan echter allesbehalve overtuigen, u had immers wel genoeg geld om uw reis naar België te bekostigen. Dat u in het kader van uw verblijfsituatie in Algerije nooit een advocaat heeft geraadpleegd relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen in Algerije én doet tevens twifelen dat de geloofwaardigheid over uw verblijfsituatie in Algerije. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u enkel één Palestijnse vereniging aangesproken te hebben. Het is echter weinig waarschijnlijk dat er in Algerije geen andere organisaties zouden bestaan die u hadden kunnen bijstaan in uw procedure (CGVS II, p. 7). Dat u slechts één enkele organisatie aangesproken zou hebben voor bijstand en hulp, relativeert andermaal de ernst van de door u voorgehouden onstabiele leefsituatie in Algerije én doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegaal verblijf in Algerije.

Tot slot dient hier ook nog bij opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw verblijfsituatie in Algerije, de pogingen die u ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en/of de problemen die u in Algerije gekend zou hebben omwille van uw illegaal verblijf. De door u voorgelegde documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden. Dat u er niet in slaagt om in dit verband documenten voor te leggen, versterkt de twijfels die er zijn betreffende de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden verblijfsituatie in Algerije.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Immers, met de stelling dat het in Algerije wel degelijk mogelijk is om te studeren terwijl men er geen verblijfsrecht heeft, blijft verzoeker steken in het uiten van blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden ondersteund en die dan ook niet vermogen de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te buigen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker als Palestijn die niet beschikte over een Algerijnse verblijfsvergunning en die illegaal in het land verbleef toch verschillende jaren aan een Algerijnse universiteit heeft kunnen studeren. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij geen negatief bewijs kan leveren en niet kan aantonen dat hij geen verblijfsrecht had of heeft in Algerije, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij verschillende pogingen zou hebben ondernomen om een verblijfsvergunning te bekommen. Het is dan ook niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij enig begin van bewijs kan bijbrengen van zijn pogingen om zijn verblijf in Algerije te legaliseren dan wel van de weigeringsbeslissingen die in het kader van zijn aanvragen zouden zijn genomen. Dat hij hier in gebreke blijft, komt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn voorgehouden illegale verblijfsstatus in Algerije allerminst ten goede.

Ook de door verzoeker ter terechtzitting van 5 oktober 2018 neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij in 2008-2009 werd tegengehouden aan een controlepost omdat zijn paspoort niet meer geldig was en hij geen verblijfsvergunning had, waardoor hij vijf dagen werd vastgehouden, uiteindelijk voor de rechter moest verschijnen en een boete van 10.000 dinar diende te betalen. Hij zou een document gekregen hebben waarin stond dat hij binnen de 15 dagen het Algerijnse grondgebied diende te verlaten. Na zijn vrijlating zou verzoeker met dit document naar de directrice van een andere faculteit van de universiteit van Oran zijn gegaan. Omdat zij medelijden met hem had, kreeg hij van haar een document waarmee hij naar de politie kon gaan. Nadat hij met dit document naar het Bair Al-Jir politiekantoor was gegaan, kreeg hij uiteindelijk een verblijfsvergunning voor drie maanden. Verzoeker verklaarde dat hij deze verblijfsvergunning tweemaal kon verlengen en dat hij nadien een verblijfsvergunning kreeg die geldig was voor twee jaar, maar waarvan de eerste negen maanden afgetrokken werden. Deze verblijfsvergunning bleef ongeveer geldig tot 2011 (administratief dossier, stuk 11, p. en stuk 7, p. 5 en p. 7-8). Uit het door verzoeker neergelegde vonnis blijkt dat hij op 14 februari 2009 samen met een zekere T.T.Y.N. gecontroleerd werd ter hoogte van een checkpoint en dat de verkeerspolitie vaststelde dat hij illegaal in Algerije verbleef. Verzoeker werd daarom samen met zijn kompaan veroordeeld tot het betalen van een geldboete van 10.000 dinar. Overeenkomstig artikel 592 van de Code de procédure pénale promulgué par l'Ordonnance n° 66-155 du 8 juin 1966 werd de gunst van uitstel verleend voor wat het betalen van de boete betreft. In het door verzoeker neergelegde certificaat van bevestiging wordt meegedeeld dat verzoeker op 17 december 2009 een verblijfskaart voor vreemdelingen verkregen heeft, dewelke geldig was tot 16 december 2011. Het vonnis en het certificaat bevestigen dan ook verzoekers verklaringen dat hij in 2009 veroordeeld werd omdat hij toen niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte en dat hij van 2009 tot 2011 in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning. Uit het door verzoeker neergelegde vonnis blijkt echter tevens dat verzoeker over een visum beschikte dat geldig was tot 31 juli 2007. Zo wordt aangenomen dat dit vonnis een authentiek document betreft – verwerende partij stelt in het schriftelijk verslag dat Cedoca de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde stukken niet kan verifiëren – kan de Raad aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de waarheid heeft verteld over zijn voorgehouden illegale verblijf in Algerije in de periode 2005 tot 2007. Gelet op het schijnbare gemak waarmee verzoeker er, zelfs na een veroordeling wegens illegaal verblijf, in 2009 in geslaagd is om een verblijfsvergunning te bekommen, aanvankelijk voor drie maanden en vervolgens voor twee jaar, kan het de Raad bovendien geenszins overtuigen dat al verzoekers verdere pogingen om een verblijfsvergunning te bekommen/verlengen vruchteloos zouden zijn gebleven zoals hij beweert. Dit klemt des te meer daar uit de COI Focus “Algerie. Situation des Palestiniens” van 26 maart 2018 onder meer blijkt dat het in de periode dat verzoeker naar Algerije is gereisd, het jaar 2005, zeer eenvoudig was voor Palestijnen om het land te betreden en er te verblijven, dat de wet betreffende de voorwaarden voor de toegang tot, het verblijf op, en het verkeer van vreemdelingen op het Algerijnse grondgebied voorziet in twee types verblijfsvergunningen en dat de verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van twee jaar, dewelke kan verlengd worden, de courants gebruikte is en bestemd is voor studenten en werknemers. Gelet op deze informatie, in acht genomen het feit dat uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij alleszins van 2005 tot 2007 en van 2009 tot 2011 een legale verblijfsstatus in

Algerije had en gelet op verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij liet optekenen dat hij van 2005 tot 2013 legaal in Algerije heeft verbleven (administratief dossier, stuk 18, verklaring DVZ, vraag 31), slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen van zijn illegale verblijfsstatus in Algerije, noch als student, noch nadien als werknemer. Uit voormelde COI Focus blijkt weliswaar dat veel Palestijnse studenten, eens afgestudeerd, geen werk vinden en hierdoor in de illegaliteit terechtkomen (p. 9), doch de vaststelling dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfstatus in Algerije tijdens zijn studies hypothekeert ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijfssituatie in Algerije nadat hij in 2013 afstudeerde. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de vaststelling dat verzoeker er blijkbaar gemakkelijk in slaagt om vanuit België officiële Algerijnse documenten te bekomen, het vermoeden doet ontstaan dat hij in Algerije beschikt over een familiaal en/of sociaal netwerk in Algerije.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op de gedeelde bewijslast die ook rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij betoogt dat, indien verwerende partij twijfelde aan zijn eventueel verblijfsrecht, zij de Algerijnse autoriteiten kon contacteren om na te gaan of hij er ooit verblijfsrecht heeft gehad, dan wel nog steeds heeft, benadrukt de Raad andermaal dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf rust. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn is geen synoniem van "gedeelde bewijslast", maar houdt hoogstens een nuancering in van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van de Algerijnse autoriteiten teneinde verzoekers verblijfssituatie in het land na te gaan.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2015 Algerije heeft verlaten omwille van zijn leven in de illegaliteit. Zo stelde hij dat hij vaak heeft gewerkt doch niet werd betaald. Verzoeker verklaarde ook dat hij in Algerije geen persoonlijke problemen heeft gekend met de autoriteiten, behalve deze voortvloeiend uit zijn illegale verblijfsstatus (administratief dossier, stuk 11, p. 15). Uit het loutere feit dat verzoeker in 2009 werd veroordeeld wegens illegaal verblijf, kan echter niet blijken dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn veroordeling vrij gemakkelijk een verblijfsvergunning kon bekomen.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat uit voormelde COI Focus "*Algerie. Situation des Palestiniens*" van 26 maart 2018 blijkt dat de toegang tot Algerije voor Palestijnen sinds 2014 moeilijker is geworden. Waar Palestijnen voor maart 2014 zeer gemakkelijk het land konden betreden op basis van een coördinatie tussen de Palestijnse ambassade en de veiligheidsdiensten, was er vanaf dan een visum vereist. Zo de Raad geen geloof hecht aan verzoekers bewering als zou hij in Algerije geen verblijfsvergunning hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit een verstrenging op het vlak van toegang tot en verblijf op het Algerijnse grondgebied voor Palestijnen blijkt, vermeldt dat een buitenlander die gedurende een ononderbroken periode van een jaar afwezig is op het Algerijnse grondgebied zijn verblijfsstatus verliest. Bovendien zijn de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning streng, met name inzake werkgelegenheid en huisvesting (p. 7). De vraag rijst dan ook of verzoeker na een verblijf van drie jaar in België zijn verblijfsvergunning in Algerije nog kan verlengen/hernieuwen.

Zo het feit dat verzoeker zijn verblijfsrecht in Algerije zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen/hernieuwen geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift terecht wordt opgemerkt dat verzoekers oorspronkelijke herkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing niet wordt betwist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers eventuele nood aan

internationale bescherming echter niet onderzocht ten aanzien van Gaza. Het administratief dossier bevat evenmin enige landeninformatie over de actuele situatie in de Gazastrook of over de mogelijkheid tot terugkeer.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS